

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15 – 12 – 2014

"Aquells mateixos dies, Maria se n'anà diligent a la muntanya, a la província de Judà, va entrar a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Quan Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant li saltà dins del ventre, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant; i va exclamar amb veu forta «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre! I d'on em ve, això, que la mare del meu Senyor em vingui a trobar? Perquè, així que ha arribat la teva salutació a les meves orelles, l'infant m'ha saltat d'alegria al ventre. I benaurada la qui ha cregut que es complirà tot allò que li ha estat dit de part del Senyor. " (Lc 1, 39-45).

Avui, igual com Isabel, podem i hem d'exclamar: I d'on em ve, això, que la mare del meu Senyor em vingui a trobar?.

Si, ens envolta el gran misteri de l'amor, que ens omple de goig i d'esperança: Maria ve a nosaltres per portar-nos a Jesús, el Fill de Déu, el Salvador, l'Emmanuel, el Déu amb nosaltres!

Maria s'inclina sobre cada un de nosaltres amb una tendresa i una delicadesa de mare i, ens ofereix el seu amor i la seva alegria. És una gran alegria, que s'endinsa i omple tot el nostre ser.

L'alegria i l'esperança, que són els dons del Senyor, no ens alliberen del cansament i el dolor de la vida, però ens donen força per anar endavant i ens animen per a contraposar els colors de l'arc de sant Martí al color gris que a vegades ens envolta.

I és dintre de nosaltres mateixos, en el nostre cor, en tota la nostra vida, on podem buscar i trobar molts motius d'alegria: són les grans coses que Déu ha obrat i obra en nosaltres, sempre i de totes les maneres.

La vida d'Isabel no fou fàcil, dona gran, considerada estèril. Tampoc li va ser fàcil a Maria, verge cridada per Déu a ser mare. Dues vides difícils.

Maria sabia que tenia un do gran i únic: que Déu Pare l'havia omplert de gràcia perquè fos la mare de Jesús, i per ell, ser mare de tota la humanitat. Però un home just i pietós, l'ancià Simeó, li va revelar que el seu Fill Jesús venia "per la caiguda i resurrecció de molts a Israel" i "com a signe de contradicció". I que a ella "una espasa li traspassaria l'ànima, perquè els pensaments de molts cors poguessin ser revelats".

Són els cors d'una humanitat perduda, també travessats per espases molt doloroses. I Maria era cridada a ser mare de criatures que busquen pau, pa, consol, seguretat.

A totes aquestes criatures, a tots nosaltres, fills de Déu, Maria ve al nostre encontre per portar-nos a Jesús, per donar-nos-el.

Omplim-nos de goig, el Senyor, l'Emmanuel, és amb nosaltres sempre fins la fi del temps, quan acabarà tot dolor, la mort serà vençuda i la pau regnarà per sempre.

Que aquest anunci d'esperança ompli els nostres cors, i així, també puguem alegrar-nos i cantar: "la meva ànima magnífica al Senyor".

Quantes coses grans ha fet el Senyor per cada un de nosaltres! Quanta tendresa ens revela en aquest temps d'Advent! La tendresa de Déu ens mostra el seu rostre en Maria, la nostra mare, i en el seu Fill Jesús, que ve a portar-nos la verdadera alegria.

Magdalena Aulina deia que el nostre cor ha de vessar sempre d'alegria, perquè res ens pot torbar si estimem a Jesús.

Magdalena tenia una immensa confiança en Maria, perquè sabia que Maria ens porta Jesús i ens porta a Jesús. Certament era la seva força en el sofriment, el convertia en serenitat.

Magdalena sempre traspuava pau i serenor, molta alegria interior. I aquestes virtuts es traduïen en una extraordinària força d'atracció cap allò que era bo i bonic, cap a la santedat de vida!

